

Joku, joka ymmärtää

Blairin ystävät eivät ymmärtäneet, millaista oli sairastaa Crohnin tautia.

Haley Yancey

(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

"En voi tulla tänään", Blair sanoi. Hänen kasvonsa punehtuivat noloudesta.

Hänen ystävänsä tuijottivat häntä. "Mutta sinä sanoit, että tulisit!" Sammy sanoi.

"Minä tiedän." Blair tuijotti jalkojaan. "Minulla ei ole kovin hyvä olo. Olen pahoillani."

"Niin sinä sanoit viimeksikin", Jessica sanoi.

Blair ei tiennyt, mitä sanoa. Hän toivoi, että voisi mennä Sammyn kotiin. Mutta hänen vatsaansa sattui todella paljon tänään. Hänen piti mennä kotiin lepäämään.

Blair sairasti Crohnin tautia. Se sai hänen vatsansa särkemään, ja se teki todella kipeää. Useimpina päivinä hänen vatsaansa sattui ainakin vähän. Mutta jotkin päivät olivat pahempia kuin toiset. Tänään oli yksi niitä päiviä. Hän toivoi, että voisi valita, minä päivinä sattui enemmän. Tuntui siltä kuin hänen vatsaansa sattuisi eniten aina silloin kun hän halusi tehdä jotakin hauskaa.

"Mennään", Sammy sanoi Jessicalle.

Kun Blair tuli kotiin, hän otti lääkkeensä. Sitten hän yritti nukkua. Mutta häneen sattui liikaa.

Äiti ja isä tulivat katsomaan häntä. Isä istuutui hänen vuoteelleen. "Miten voit?"

"Aika hyvin. Lääke auttoi vähän", Blair sanoi.

"Olen pahoillani, ettet voinut mennä Sammyn luo", äiti sanoi.

Blair tunsu kyneleet silmissään. "Se ei ole reilua! Ystäväni eivät ymmärrä, millaista tämä on." Blair heitti tyynyn seinään. "Haluan vain tulla terveeksi."

Isä halasi Blairia. "Tiedän. Haluaisitko pappeuden siunauksen?"

Blair nyökkäsi. Siunaukset auttoivat häntä yleensä tuntemaan enemmän rauhaa.

Isä pani kätensä Blairin pään päälle ja siunasi häntä niin, että hän saisi levätä ja tuntee lohtua. Se oli mukava siunaus. Se auttoi häntä muistamaan, että taivaallinen Isä rakastaa häntä. Mutta hän oli silti surullinen ystävistään.

Siunauksen jälkeen äiti ja isä antoivat Blairille hyvänyönsuukon. He lähtivät, jotta hän voisi nukkua.

Blair asettui taas makuulle ja sulki silmänsä. Siunauksesta oli ollut apua, mutta hän oli yhä kipeä.

Hän polvistui vuoteensa viereen rukoilemaan. Alkuun se oli kuin useimmat hänen rukouksistaan. Hän kertoi taivaalliselle Isälle, mistä hän oli kiitollinen, ja pyysi, että hänen olonsa tuntuisi paremmalta. Mutta tällä kertaa hän jatkoi eteenpäin.

"Taivaallinen Isä, olen tosi surullinen. Haluaisin olla ystäväni kanssa", hän sanoi. "Olen yksinäinen. Kukaan ei ymmärrä, kuinka paljon minuun sattuu joka päivä. Kaipaen sitä, millaista oli ennen kuin sairastuin."

Mitä kauemmin Blair rukoili, sitä enemmän hänestä tuntui, että taivaan Isä kuunteli hänen rukoustaan. Hän ei kuullut tai nähnyt taivaan Isää, mutta hän tunsu taivaan Isän rakkauden. Hän tiesi, että taivaan Isä välitti siitä, mitä hänellä oli sanottavaa. Blair ei halunnut sen tunteen loppuvan.

Blair rukoili, kunnes hän oli kertonut taivaan Isälle kaiken, mitä hän tunsu. Sitten hänen mieleensä tuli ajatus. Blairin ystävät eivät ehkä koskaan tietäisi, miltä Crohnin tauti tuntuu, mutta taivaan Isä ja Jeesus Kristus tietävät. He tietävät, kuinka paljon häneen sattui ja kuinka yksinäiseksi hän tunsu itsensä. He olisivat aina hänen apunaan.

Blairista tuntui kuin hän olisi saanut tosi ison halauksen. Kun hän oli lopettanut rukouksensa, hän meni etsimään vanhempansa kertoakseen heille, mitä oli tapahtunut.

"Näitkö painajaista?" äiti kysyi.

Blair hymyili. "En. Olen rukoillut."

Äiti näytti yllättyneeltä. "Sanoimme hyvää yötä jo jonkin aikaa sitten. Rukoilitko sinä koko tämän ajan?"

Oliko siinä todella kestänyt niin kauan? Blair nyökkäsi. "Se oli kuin iso halaus. Taivaan Isä ja Jeesus Kristus tietävät, miltä minusta tuntuu. Heidän ansiostaan minun ei tarvitse tuntee, että olen yksin!" ●

